

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՆԻՇԱԿ

Ո՛վ գըստրիկ դու գարնան, առաքինւոյ պարկէշտ սըրտի
Պատկեր աղու գորովաշարժ,
Ղալարեացս ի ծոցոյ լըցուցանես դու զճառատունկս
Ի քաղցրաբոյր հոտ քո անոյշ:
Ո՛հ, զբեզ քանի՜ սիրեմ խընդրել ընդ խիտ առ խիտ կանաչիւքս,
Ուր յաչացս իմ թաքչել թըւիս չի լուսոյ:
Յոտըս կաղնոյ սաղարթագեղ զոր ոռոգէն ալիք սուրբ
()դ անուշակ ըզհանգըստեանդ ինձ աւետէ ըզտեղի:
Լ՛յլ ի ձեռացս աստի գըթած մի տաղնապիր ինչ դու բնաւ:
Հիանամ ընդ գեղ քոյին, ոչ քաղեցից ես ըզբեզ:
Չէ ինձ հաճոյ երջանկութիւն
Ս՛նասուք՝ թէպէտ միոյ ծաղկան:
Լ՛հ, զի՛ ոչ ախորժ քոյոյ բուրմանդ հանգէտ, ոյր հոտ ազնիւ
Սըփուի ընդ օդս՝ առանց ըզքո ըսքանչելիսդ հոլանել,
Օ՛ի զաղբատին չմարթեմ ի ջընջելս անդ զարտասուսն՝
Բ՛քօղել ի նմանէ զբարերարի կերպարանս:
Լըկընչոտ որպէս ըզբեզ, յառանձնութեան ես անձկամ
Լ՛ը անձանթ անցուցանել զաւուրս իմ:
Բ՛նկեր անմեկին փառաց մեր գոն պըղտոր յուզմունք,
Լ՛ըժիցէն զայն խուն ինչ շողումք:
Սակաւութ շատանամ. անդորրութեան ըզբօսանք
Բանան զիմ սիրտս յուրախութիւն.
Իմոց տենչից անունս յագուրդ,
Օ՛ի բարեկամք ըզնոյն կըրկնէն:
Թէ մոռացօնք եղէց յեսնոց, այլ ամուսնոյս փարելի,
Յիմում որդեկիս զերանութիւն խարըսխեալ,
Լ՛ը սիրելեօքս արկեալ սահման աշխարհի,
Լ՛ը ամբօխին նախանձու ամփոփեսցին առ յինէն:
Վ՛ո պէս, այո, միայնութեան ի խընդիր,
Լ՛ը ի հովիտքս այս ապալեր կաթոգին՝
Ղամ աստ խոկալ, եւ ըզնըւադս հառաչել
Որ չէ ծընունդ քերդողական արուեստի:

ՏԻԿԻՆՆ Տ՝ ՕԲՈՒԼ